

‘Luister allemaal goed,’ zegt de juf.
‘Want ik heb heel leuk nieuws.
Over een paar weken is het juffendag.
Dan is het groot feest op school.
We vieren de verjaardag van elke juf.
We gaan spellen doen op het plein.
En alle kinderen mogen optreden.
Dus denk er maar vast over na.’
De klas begint te joelen.
‘Ik ga een liedje zingen!’ gilt Kim.
‘Ik kan kunstjes doen met een voetbal,’ zegt Steef.
‘Lisa en ik gaan een toneelstuk doen!’ roept Fien.
En zo heeft ieder kind wel een plan.

Alleen Roos zegt niets.
Ze kijkt stil voor zich uit.
Optreden is niets voor haar.
Daar is ze veel te verlegen voor...
Ze krijgt al buikpijn als ze eraan denkt.
Soms voelt Roos zich rot in de klas.
De meeste kinderen zijn heel druk.
Ze roepen en joelen en lachen.
Maar Roos is juist vaak stil.
Ze zegt niet zo veel.
Daar kan ze niets aan doen.
Zo is ze gewoon.
Roos praat het liefst met opa Jan.
Hij is haar beste vriend.

Roos kan niet wachten tot het drie uur is.
Dan gaat ze naar opa Jan toe.
Hij ligt in het ziekenhuis.
Een paar dagen terug viel hij op de stoep.
Zijn been was bont en blauw.
Zijn hoofd deed flink zeer.
En zijn arm was gebroken.
Een man zag het gebeuren.
Hij belde snel voor hulp.
Opa werd naar het ziekenhuis gebracht.
De dokters hebben opa goed geholpen.
De arm zit veilig in het gips.
En nu gaat het al een stuk beter.
Na school mag Roos weer op bezoek.
Het ziekenhuis is vlakbij.
Handig!

‘Dag meisje,’ zegt opa tegen Roos.
‘Hoe was het op school?’
Roos haalt haar schouders op.
‘Saai,’ zegt ze.
‘Net als altijd.’
Opa begint te lachen.
‘Ik was ook nooit zo dol op school.
Ik speelde liever buiten.
Op school was het net zo saai als hier.
Maar de zusters zijn heel lief voor me.
En de dokter is ook aardig.
Alleen het eten hier vind ik maar niks.
Het zijn slappe prakjes zonder smaak.
Waarom hebben ze geen friet met kroket?
Of een pannenkoek met stroop?’
Roos lacht naar opa.
‘Ik breng gauw iets lekkers voor je mee!’

Roos gaat weer naar huis.
Ze loopt de kamer van opa uit.
'Hallo?' klinkt een zachte stem.
Het geluid komt uit de kamer naast opa.
Roos kijkt naar binnen.
Er ligt een klein meisje in het grote bed.
Ze heeft twee staartjes op haar hoofd.
'Blijf jij ook hier slapen?' vraagt het meisje.
Roos schudt haar hoofd.
'Nee, ik ben op bezoek bij mijn opa.'
'Wat jammer,' zegt het meisje.
'Anders konden we samen spelen.'
De zusters hebben nooit tijd.
Kom je anders morgen spelen?'

Roos schudt haar hoofd.
'Morgen moet ik naar school.'
'O ja,' zegt het meisje triest.
'Ik wou dat ik ook naar school kon.
Maar daar ben ik te ziek voor.
Er is iets met mijn buik.
Daardoor heb ik vaak pijn.'
Roos krijgt een brok in haar keel.
Ze weet niet goed wat ze moet zeggen.
'Ik ben Roos,' zegt ze dan maar.
'Ik ben Veertje,' zegt het meisje.
'En nu moet ik weer slapen.
Anders wordt de zuster boos.'

Die nacht ligt Roos lang wakker.
Ze denkt aan opa in het ziekenhuis.
De dokter zei dat opa snel naar huis mag.
Gelukkig maar!
Dan denkt Roos aan Veertje.
Zou ze erg ziek zijn?
Hoe lang zou zij moeten blijven?
Ze zag er zo klein en verdrietig uit...
Roos kan er niet van slapen.
Met een zucht duwt ze het gordijn opzij.
Ze staart naar de sterren aan de hemel.
En dan ziet ze opeens iets geks...